
Aurora

66 - 71 kapitola

Zuzana Zrneková

www.zuzanazrnekova.sk

© 2024

Venovanie:

Tento príbeh venujem s láskou všetkým odvážnym dobrodruhom, ktorí sa vydali s odhodlaním, no možno i s tlúcim srdcom, na tú dobrodružnú cestu menom ŽIVOT. Je pre tých, ktorí cítia, že ich duša potrebuje pohladenie.

Zo srdca tento príbeh venujem aj mojej milovanej krstnej dcére Eli, ktorá mi dáva silu žiť a kráčať ďalej týmto životom. Mojej najbližšej rodine, ktorá je pri mne aj v tých najťažších chvíľach môjho života. Ďakujem vám moji drahí za slnečný svit, vďaka ktorému je môj život krajší. Tento príbeh s láskou venujem aj mojim pozemským anjelom, priateľom, ktorí sú tu, i tým, ktorí z tohto sveta už odišli.

Prehlásenie:

Tento príbeh je mojim autorským dielom, a je chránené autorským zákonom, preto prosím o jeho rešpektovanie. V súlade s autorským zákonom, je šírenie tohto diela, či jeho časti bez predchádzajúceho súhlasu autora zakázané a môže byť stíhané.

Zuzana Zrneková © 2024

V predchádzajúcich častiach ste čítali:

Je to niečo vyše roka, čo je Célie na Aurore. Začína sa jeseň a tú strávi v kmeňovej osade ohnivých. Práve z ohnivých má však Célie najviac obáv.

Nadišiel čas výročia obradu rozlúčky a Célie sa pridáva k tradičnej každoročnej rozlúčkovej procesii. Celkom nečakane si spomenie na malú Juliette a je premknutá smútkom a bolesťou. Spoznáva záhadnú bytosť singu, vznešené, no tiež plaché zviera. Vníma bolesť, ktorá ich spája. Až teraz je pripravená pustiť bolesť spojenú so Julietkou.

Konečne nadišiel tiež čas, keď sa odhalí tajomstvo trinástej tabuľky. Aké nálady vyvolá v obyvateľstve a čo neunikne Célinej pozornosti? Viac otázok však vyvoláva to, čo na tabuľke nie je, ako to, čo je tu poznamenané, rovnako ako záhadný odkaz na jej druhej strane.

Príjemné čítanie

Obsah:

Venovanie a prehlásenie	02
Rekapitulácia a obsah	03
66 – Pandorina skrinka	04
67 – Skúšky lásky	10
68 – Schodisko	16
69 – Spev Lumo	22
70 – Maluna	28
71 – Tanec života	34

66 - Pandorina skrinka

Rozruch okolo trinástej tabuľky pomaly tichol. Ľudia ju prijali oveľa lepšie ako sa predpokladalo. Na každodenný život toto poznanie nemalo takmer žiaden vplyv. Napokon jediné čo ako tak objasňovala bol pôvod neznámych z lode a to prečo boli ich technológie tak iné, ako dovtedy bolo vôbec známe.

A posolstvo, že k týmto technológiám treba pristupovať s dávkou opatrnosti už poznali. Bolo tu to veľké memento v dejinách, memento, na ktoré nezabúdali a vždy si ho pripomínali.

Veľmi rada som chodila do Thary ohnivých. Priam ma magicky prit'ahovala. Jedno popoludnie, keď som tu bola a tíško rozjíkala, prišla sem i iná žena. Už niekoľkokrát som ju videla a predsa až teraz v jednej nečakanej chvíli, tak tichej, som pochopila, že jej esencia je esenciou učiteľky.

Nech bude robit' čokoľvek, vždy bude mať tú prirodzenú tendenciu viesť druhých k ich vlastnému poznaniu, bude

ich podnecovať k objavovaniu, k tomu, aby sa otvorili novým poznatkom.

V okamihu mi mysl'ou preblesklo, že možno by som sa jej mala spýtať, ako lepšie preniknúť do ich písaného jazyka. Celkom sa mi darilo, to nepopieram, no zvlášť v niektorých sekvenciách znakov som sa stále mýlila. Boli si tak podobné.

No Lina bola celkom vážna. Až som dostala obavy a spýtala sa jej, či je v poriadku. Len sa na mňa krátko pozrela a naznačila mi, aby som ju nevyrušovala. Zrejme sa modlila, no mne sa zdalo, že sa tvári ustarane. O malú chvíľu sa s jemným úsmevom ozvala:

“Prepáč, potrebovala si niečo?”

“Nie, ja nie. Zdala si sa mi akási ustarostená.” - je mi trošku trápne, že som nerozpoznala, že sa zrejme modlí.

Díva sa na mňa až sa napokon rozosmeje.

“Ooo, to som si neuvedomila, že som tak pôsobila. Vieš, poväčšine ľudia odhalenie tajomstva trinástej tabuľky vzali pokojne. No ja učím deti a mladých a oni majú veľa

zvedavých otázok. Nie vždy je to ľahké, bažia po poznaní, chcú o tom hovoriť a chcú vedieť viac.”

“No tie odpovede nie sú stále známe. Dá sa len tvorivo sa hrať, zapájať fantáziu, dalo by sa vari niečo viac?” -
poznávam a uvedomujem si že, má pravdu. Dospeláci boli oveľa menej vzrušení z toho odhalenia ako deti. Sama som bola svedkom niekoľkých vášnivých diskusií medzi dospievajúcimi.

“Áno, je to tak. V podstate nič viac sa teraz v tejto chvíli robiť nedá. Nikto z nás nevie uspokojiť ten ich zvedavý hlad po poznaní. Potrebovala som si to sama popravde zrovnať v hlave.

Modlila som sa za požehnanie vo vedení týchto mladých ľudí, nech aj ja nájdem ten najlepší spôsob ako ich viesť. Napadlo mi, že vytvoríme dlhodobejší projekt, kde sústredíme všetci naše znalosti, pridáme k nim aj fantáziu, len musí byť jasné, kde je hranica. Myslím, že to pôjde.” -
pozorujem, že je oveľa pokojnejšia akoby dostala nápad, ktorý pomôže vniest' viac svetla do tohto zatiaľ stále len málo poznaného.

“Rada by som požiadala Ziona, aby s nimi viedol niekoľko rozhovorov. Väčšina sa sústredila na dospelých, lenže deti a mladí to predsa vnímajú tiež.”

Nedá mi a tak jej rozprávam o mojom zážitku po tom, čo som navštívila staré ruiny. O tom, že som vnímala, akoby pôvodné Auroranky boli nižšie ako tí neznámi. Nevedela som síce, čo to presne znamenalo, a či vôbec niečo znamenalo.

“To je zaujímavé. Aj ja som mala taký zážitok ešte ako dieťa, keď sme s rodičmi a našimi blízkymi tie staré ruiny navštívili. Vieš, keď sa odhalil text trinástej tabuľky, napadli mi práve tie ruiny. Neviem to vysvetliť, no zdalo sa mi, že tam leží odpoveď.”

Obe sme boli užasnuté, pretože aj ja som mala takýto zážitok. Bolo by to možné?

“Vylúčené to nie je. Tie ruiny sú z toho obdobia, takže prečo vlastne nie?” - zamýšľala sa nahlas Lina. - “Niekoľko mladých sa ma na ruiny v súvislosti s tabuľkou pýtalo.”

Vnímam, ako sa otvára novej vášnivej vlne. Aurorania milovali a ctili život, no ohniví, povedala by som, že mali priam vášeň pre život.

Ešte hodnú chvíľu sme tu pobudli v podnetnom rozhovore. Nakoniec sme sa vydali späť do osady. Pri host'ovských domoch sme stretli Ziona, ktorý už pomaly pomýšľal na odchod z tejto osady, no predsa len ho tu niečo držalo. Deň predtým sa o tom zmienil. Povedal, mám pocit, že mám ešte počkat' a v tejto chvíli bolo jasné, že ho Lina chce predviest' aj pred mladých, aby aj s nimi viedol rozhovory o tabuľke.

Zion ju požiadal, aby s ním zašla do domu hostí. Až do večera sa rozprávali a ich rozhovor trval aj počas večerného hodovania. Vtedy sa pridali aj ostatní.

“Nuž áno, viac sme sa zamerali na dospelých a deti a mladých sme zatiaľ moc nechceli zat'azovat'. Zdá sa však, že oni to potrebujú oveľa viac, ako sme pripustili. Ďakujem Lina, že si nás na to upozornila.” - pri týchto slovách bol Nalu celkom vážny.

A o niekoľko dní, všetci učitelia z celej Aurory hlásili niečo podobné. Bolo teda jasné, že vyvolení budú o tabuľke hovoriť aj s mladými. Nadchádzajúci zimný čas ponúkal priestor pre hlbšie rozjímanie. Ako čas adventu u nás.

Blížil sa i týždeň Muno so svojim obradom ukončenia predchádzajúceho obdobia a vstupu do toho nového. Ten čas mimo Roraimy bol pre mňa tak plný a podnetný.

Sedela som v jednom z tých malých pavilónov pri host'ovských domoch, bol teplý jesenný deň, popíjala som lahodný čaj a oddávala sa spomienkam. Prechádzala som si svoje krátke zápisky, ktoré som si počas tohto roka robila. Bola som priam uchvátená, čo všetko som za ten čas zažila, čo všetko som sa za ten čas naučila.

Na srdci ma hriali myšlienky na Noleho. Vnímala som ako som sa postupne otvárala láske k nemu. Bolo mi s ním dobre, veľmi dobre.

Ako som tu sedela, v tom tichom popoludní, v mysli sa mi vynorila spomienka aj na tie staré ruiny. Boli to asi dva dni čo som o tom s Linou hovorila, no mne stále neschádzali z mysle.

Čo ak naozaj skrývali ďalšie dieliky z tohto veľkého tajomstva? Po celej Aurore viacerí hovorili o tom, že im prichádzajú na um práve tieto staré ruiny, že sa im o nich sníva, odkedy sa odhalil text trinástej tabuľky.

Napadlo mi, že onedlho sa bude stáčať aj ten vzácny med z kvetov Rhonia, ktoré tam tak hojne rastú. Dúfala som, že hádam ho budem môcť ochutnať. Podľa toho, čo som dosiaľ vedela, tak bol porovnateľne lahodný ako malinový. A o tom som si myslela, že je neprekonateľný.

Ako som tu sedela a len tak sa oddávala tomuto popoludniu, pridala sa ku mne Nole, sadol si a spýtal sa:

“Na čo myslíš, že sa tak usmievaš.”

“Len som si tak prechádzala v mysli tie zážitky od momentu ako sme na jar opustili Roraimu. Čo všetko som za ten čas zažila, koľko ľudí spoznala a naučila sa nové veci.”

“Hm, zdá sa že sú to príjemné spomienky.”

“Áno, veľmi.”

“To som rád. Niekoľko dní po obrade Muno sa vrátíme do Roraimy.”

“Áno, Nalu mi už spomínal. Ako to bude s tými rozhovormi s mladými, keď sa vyvolení stiahnu späť do Roraimy?”

“Bude to prebiehať postupne. Počas nasledujúcich dvoch týždňov po celej Aurore sa bude hovoriť s mladými. Tie rozhovory sa už začali a musím uznať, že sú hodne kreatívni v tom, aký ten život na ďalekej hviezde môže byť. Asi si si všimla, že nezávisle na sebe viacerým, sa hlavne v snoch, začali vyjavovať staré ruiny. Aj ty si ich vlastne spomínala.”

Ticho prikývnem a premýšľam ako je možné, že toľkým z nás sa takto nevšedne tie staré ruiny prihovárali. A prečo nie samotným vyvoleným svetla, ale hlavne mladým a ja som ani nebola pôvodnou Aurorankou. Ako to vlastne bolo možné? Zdalo sa mi to prinajmenšom zvláštne a tak sa na to Noleho rovno aj pýtam.

“Dobrá otázka. Tiež sme sa už nad tým zamýšľali, čím to je. Niektorým sa dokonca v snoch ukazoval príbeh o

uložení ďalších tabuliek v mieste starých ruín. Istotu celkom nemáme, no vnímame, že sa táto indícia ukázala tým, ktorí ešte neprešli niektorými poznaniami z našej histórie. Možno práve oni v nás vytvárajú určitú bariéru, akoby naša myseľ nebola dostatočne otvorená tomu novému, dosiaľ nepoznanému a nevšednému poznaniu.

Priestor poznania je v tomto smere tiež zahalený. Nevieme kto ho zahalil, no zrejme to malo svoj dôvod. Možno sme v skutočnosti otvorili Pandorinu skrinku a to čo sa javilo, že sme prijali pokojne, tak ešte vynesie na svetlo sveta niečo, o čom v tejto chvíli ani len netušíme.” - Nole sa zamýšľal nahlas a ja som musela uznať, že je to celé záhadnejšie, ako sa na prvý pohľad zdalo.

Chlad blížiaceho sa večera nás prinútil vrátiť sa späť do domu a pripraviť sa k večerným zvyklostiam. Tento večer som cítila potrebu byť súčasťou spevu Lumo. Upokojoval po všetkých stránkach. Naše rozbúrené mysle aj emócie.

Keď sme sa vracali do host'ovských domov, hlbokým pokojom akoby bol nasiaknutý aj samotný vzduch. Nikto z nás nepotreboval hovoriť, len kamienky pod našimi nohami narúšali ticho, ktorým sme kráčali. Bolo celkom

príjemne, už trochu chladnejšie, no chôdza nás dostatočne zahrievala.

Večerné hodovanie sa mi zdalo iné ako som doteraz zažila. Všetci boli akýsi mlčky. Nevedela som si to celkom vysvetliť a zrovnať v hlave. Chcela som sa aj pýtať, no zároveň som mala pocit, že bude lepšie, ak teraz nebudem klásť svoje zvedavé otázky. Ten večer bol naozaj nezvyčajný.

To ticho nakoniec preniklo hádam aj do tých najmenších buniek môjho tela. Dokonca sme v úplnom tichu aj zaspávali. Pranie na dobrú noc, sme si zapriali len pohľadom. Celé sa mi to zdalo naozaj čudné. A ráno to nebolo o nič lepšie.

Tej noci sa aj mne sníval sen. Sen o starých ruinách. No zároveň som mala veľmi silný pocit, že ten výjav, čo sa mi ukázal bol v skutočnosti len jedným fragmentom z celého príbehu.

Pri raňajkách som sa teda odvážila a poznamenala, že aj mne sa snívalo o ruinách. V tejto chvíli som nehovorila o tom, čo presne sa mi snívalo. Zdalo sa mi, že je tu niečo

dôležitejšie a tak som sa podelila aj o to, že môj sen je len jeden kúsok z veľkej skladačky. Nebola som si vôbec istá, či som ten krátky príbeh čo som vo svojom sne videla, pochopila správne. No čím som si bola istá, tak bolo práve to, že tieto nenápadné krátke príbehy, ktoré sa snívajú hlavne mladým po celej Aurore, je potrebné pospájať.

Ticho načúvali. Všimla som si, že Nalu, Nole a Zion si vymieňajú pohľady, ktoré som ale nevedela dobre čítať. Napokon sa ozval Zion.

“Dáva to zmysel čo hovoríš. Zatiaľ všetko to, čo sa pomaly vynáralo na hladine bolo tak nejasné, že to aj v nás samých začalo vyvolávať zmätok a pochybnosti. Nevedeli sme kde vlastne začať rozplietat’ to nové kľbko pochybností, ktoré prišlo s vhl’admi a otázkami od mladých. Asi si to neuvedomuješ, ale práve si priniesla riešenie.”

Všetci súhlasne prikyvovali a ja som sa neveriacky dívala na nich. Naozaj sa zdalo, akoby dostali nový vietor do plachiet, akoby zrazu vedeli čo majú robiť. Nestávalo sa často, že by podliehali zmätku či pochybnostiam, no toto bol dosiaľ nepoznaný zážitok v ich histórii. Dosiaľ žiadna tabuľka nevyvolala taký rozruch, ako práve táto.

Deň pokračoval v príjemnom tempe a nasledujúcim dňom sme začali pripravovať všetko potrebné pre obrad Muno. Vo vzduchu bolo cítiť závan slávnostnej atmosféry, všetko bolo tak ako má byť. Tešila som sa, na obrad Muno, no tiež na návrat do Roraimy, že znovu uvidím Nija. Teda aspoň som v to dúfala. Nevedela som či nezostane na tento čas v osade vyvolených, keď bolo dôležité dobudovať aj veľkú knižnicu.

Pred samotným obradom ma Nole objal a pobožkal tak nečakane, až sa mi hlava zatočila. Celý obrad Muno som sa cítila tak povznesene až euforicky ako asi dosiaľ nie vo svojom živote. Keď sme tancovali, zdalo sa mi, že sa až vznášam, že sa hádam ani nedotýkam zeme.

Posmelená priznaniami druhých, som aj ja teraz počas sviečkového rituálu vd’ačnosti, vyjadrila svoju vd’aku za Noleho lásku. Nikoho som tým neprekvapila, bolo zjavné, že im je to už dávno jasné. To len ja som si pomalými, postupnými krokmi uvedomovala ten rodiaci sa cit lásky ženy k mužovi.

67 - Skúšky lásky

Niekoľko dní po obrade Muno sme sa rozlúčili s ohnivými a pobrali sa do Roraimy. Bolo mi ťažko na srdci, že opúšťam Ziniu, ktorá mi tak prirástla k srdcu. Rovnako Milu, ktorá sa na jar stane mamkou a začne sa venovať svojmu bábätku. Zo dňa na deň bola krajšia, len tak prekvitala.

Aj keď lúčenie nebolo vôbec ľahké, niekde v hĺbke ma hrialo pri srdci, že určite sa onedlho znovu uvidíme.

Časť cesty sme išli pohodlne thulinou, potom naše veci prevzala kapsula a my sme ďalej pokračovali peši. Znovu som si pochutnala na plodoch rarika, boli tak lahodné. Do osady liečiteľov, tam, kde pred niečo vyše rokom sa začala moja púť po tomto ostrove sme dorazili na druhý deň. Na toto miesto ľudia kráčali zásadne peši.

Ako som tak kráčala tým stále viac jesenným ako zimným lesom, premýšľala som nad jednou vecou. Bolo nad slnko jasnejšie, že Nala a Natu sa majú k sebe. Predpokladala

som teda, že bude nasledovať obrad spojenia. No nič sa nedialo. Nechápala som na čo vlastne čakajú.

Počas ďalšej krátkej prestávky, sa ma Nalu spýtal, nad čím toľko dumám. Neuniklo mu, že mysl'ou nie som moc prítomná, že sa túlam po krajine svojej mysle. A tak sa teda zdôverujem.

“Do obradu spojenia sa nehrnieme bezhlavo, väčšina párov dáva tomu ešte nejaký čas, aby dozrel a obrad prebehol vo chvíli, keď opadne prvotné zaľúbenie a nadšenie. Ako pár, ktorý túži podstúpiť obrad spojenia, sú preto vystavení určitým skúškam.”

“Skutočne? To som ozaj netušila. Ale, ... ale prečo sa Jole a Lona vzali tak skoro?” - som rada, že pri týchto slovách sedím, inak by som zrejme padla na zadok.

Nole a aj Nalu sa usmiejú nad mojim úžasom a Nalu pokračuje v objasňovaní mi niečoho tak kúzelného, že sotva viem udržať ústa zatvorené.

“Niekedy sa stane taká vec, že je okamžite jasné že daná dvojica patrí k sebe. A Jole a Lona k nim patria. Bol som pri tom, keď jeden druhého zbadali a Célie, ak raz sa ti

pošťastí byť pri takomto niečom, je to dar, už to byť svedkom niečoho tak úžasného. Od prvého okamihu bolo jasné, že k sebe patria. Akoby sa narodili jeden pre druhého.

V ich očiach sa dalo čítať, niečo tak pozoruhodné, čo často nie je vidieť. Akoby sa poznali už veky, ako keď sa po dlhom odlúčení stretnú starí priatelia.

Sú to ojedinelé prípady, no stáva sa aj to.”

Pozorujem ako sa mu pri tej spomienke samým dojatím zaleskli oči. Nole prikyvuje a poznamenal, že aj on bol raz svedkom takého stretnutia dvoch duší, ktoré jednoznačne, nad akékoľvek pochybnosti patria k sebe.

“Sú to duše, ktoré sú vzájomne prepojené tak hlbokým spôsobom, že akékoľvek vystavenie ich skúškam by bolo zbytočné. Väčšina párov sa spoznáva postupne. Dokonca aj tie, kde sa poznali už od útleho detstva. Vo chvíli, keď sa rodí láska je to nová rovina. Nie je náhoda, ktoré páry sa napokon spoja, pretože na nejakej úrovni tu už to prepojenie a príťažlivosť je.” - dodáva Nole a ja vnímam, ako sa viac a viac červenám.

Nakoniec sme tu pobudli o hodnú chvíľu dlhšie ako sme plánovali. Tak nejako nás všetkých premohli emócie.

Kráčali sme priam v povznesenej nálade a v mojej mysli sa rozbiehali ďalšie a ďalšie otázky. Vedela som, že odpovede prídu v tej správnej chvíli a tak som naše putovanie viac nimi nerušila.

Bol to tak silný moment, moje srdce priam výskalo radosťou, keď sa v diaľke črtali domy tej malej osady s liečiteľmi. Na chvíľu sa mi zezdalo, že hádam ani ďalší krok nespravím, tak moc som sa cítila premožená všetkými mojimi pocitmi, radosťou, dojatím. Raz, keď sme boli dlho, naozaj dlho na cestách s rodičmi, som zažila podobný pocit, keď som zbadala náš dom.

Nole ma objal. Dopriali mi chvíľu, kým som znovu vedela vykročiť. Zasmiali sme sa nad tým, ako silno nám môžu zviazať nohy naše vlasné pocity, a to aj tie príjemné.

Zakrátko som zbadala Lavu. Matne som si ju pamätala z tých prvých dní tu na tomto mieste.

“Mayi”, - pozdravila nás s jemným úklonom a ja si uvedomujem, že tento pozdrav som nepočula nikde inde

len tu. Takmer som naň zabudla, no okamžite mi vyplávala v myslí tá krátka spomienka, na prvé okamihy po prebudení.

Odpovedám rovnako, no zamýšľam sa, čo vlastne tento pozdrav znamená, že sa používa len tu, v Roraime.

Berie nás dnu do domov. Prv ako vystúpime do Roraimy strávime niekoľko dní tu. A ja myslím na ten čarovný vodopád a jazierko a moja myseľ beží priam ako o závod. Budem mať počas týchto niekoľko málo dní príležitosť tieto miesta znovu navštíviť? Dúfam, že áno. Moc v to dúfam a moc si to prajem.

Je to tu iné ako som si pamätala. Nalu a Nole sa pridali k nejakému ďalšiemu mužovi, živo diskutujú a niekam idú. Pozorujem, že niečo im ukazuje a spýtavo sa dívam na Lavu.

“Ešte to nevideli po úpravách. Všetky úpravy sa podarili a keď pred časom prišli jesenné dažde, bolo tu o poriadny kus príjemnejšie.” - usmieva sa a ja si spomínam, ako vzrušene Nijo spolu s vodnými a vzdušnými riešil tieto úpravy. Áno, bolo tu veľmi príjemne.

“Možno aj celú zimu bude táto osada prístupná, tak dobre sa všetky tie úpravy podarili.” - dodáva s nadšením.

“Tak to je skvelé. Ale čo schodisko? Ak bude zasnežené, nebude to trošku nebezpečné, alebo sa bude používať, ...” - v tej chvíli si vlastne uvedomujem, že netuším, ako sa to vajíčko, ktorým sme sa dostali hore my pred niekoľkými mesiacmi volá. No nie je to ani potrebné, Lava akoby rozumela aj bez zdĺhavého vysvetľovania o čo mi ide.

“Bude sa čistiť. Napokon, technológie sú na to pripravené. Asi si už videla prepravný box,” - na chvíľu sa zamyslí, no vlastne ani nečaká na moju odpoveď a pokračuje, “je to veľmi podobné práve jemu. Je ich niekoľko a priebežne budú monitorovať celé schodisko. Ak zaznamená námrazu, či sneh, tak ho svojimi lúčmi roztopí a vysuší. Ak by naraz viac nasnežilo, neviem ako to pôjde, no vždy je tu v zálohe a pripravený poslúžiť aj výt'ah, ktorým si asi už šla.”

Celkom ma ohromila. Takže výt'ah, aké prosté, no vlastne presne tú funkciu to záhadné vajíčko splnilo, keď sme sa vtedy pred rokom prebudili do zasneženej krajinky a vyviezli sa v ňom do samotnej Roraimy.

Večer sa priblížil rýchlejšie ako som sa vôbec nazdala. Pomáhala som Lave, pripraviť všetko pre naše večerné hodovanie v príjemnom rozhovore.

Nebolo tu veľa ľudí, skôr pomenej, no objasnila mi, že zvyčajne po obrade Muno to tak býva. Väčšina chce byť v tento čas so svojimi drahými a svojou komunitou. Zvyčajne až od toho ďalšieho týždňa po obrade Muno sem ľudia prichádzajú. Niektorí len preto, že to nové, čomu sa v nadchádzajúcom období otvárajú, si žiada väčšie stíšenie a podporu.

Spomenula som si na Femi, ktorá sa sem vydala na osobnú púť, po tom, čo jej deti vykročili na svoju vlastnú cestu životom a opustili rodinné hniezdo.

V malej skupinke sa teda oddávame večernému hodovaniu. Bol príjemný večer a ja sa dozvedám, že je akýmsi nepísaným pravidlom, že každý Auroran či Auroranka raz za svoj život podnikne cestu do Roraimy. Nie pre liečenie, ale pre duchovnú obrodu.

“Takže Roraima je aj niečo ako pútnické miesto?” - pýtam sa snažiac sa zrovnať si všetky tie informácie v hlave.

“No tak nejako Roraima pôsobí. Nie je náhoda, že má tak veľa schodov a tiež odpočívadlá. Má to svoj význam. Myslím, že aj ty si už pripravená vyjsť týmto schodiskom.” - Nalu ma obdaril širokým úsmevom.

Takmer mi zabehlo. Naozaj pôjdeme až tam hore peši?

Úsmev som mu nakoniec vrátila aj s otázkou: “Čo ak to nezvládnem?” - no vo chvíli ako ju vyslovím, oľutujem ju.

“Myslím, že sa nemusíš obávať. Célie, si pripravená.” - jasne, rozhodne a veľmi láskavo mi Nalu odvetil.

Neviem si to pravdu povediac predstaviť, no hádam má pravdu a zrovna teraz sa nemýli. Večer plynul v povznesenej atmosfére. Lava hovorila aké vzrušujúce to bolo keď sa začalo s úpravami, hoci priznala, že po dvoch mesiacoch už z toho bola unavená.

“No ten pokoj a ticho, ktoré tu potom nastalo, to bolo niečo také úžasné. A keď sa pustili dažde a tu bolo príjemne, to ešte len bolo.” - Lava sa priam rozplývala blahom. Tento rok celý strávila tu, mala to tu rada, povedala, že toto je miesto presne pre ňu.

“Takže ty nepôjdeš do osád?”

“Nateraz určite nie. Milujem to tu, a myslím, že moje schopnosti sa najlepšie uplatnia práve tu.”

Pozorujem ako Nole a aj Nalu jemne prikyvujú. Neprestáva ma fascinovať, ako je všetko priam dokonale usporiadané, ako sa vnímavo prístupuje k talentu každého jedného a ak nevie nájsť to miesto, kde by sa najlepšie uplatnil, tak mu pomôžu.

Večer pokročil a my sme spratali všetko čo bolo treba a pobrali sa každý na svoje lôžko. Spala som na tom, kde som pred mnohými mesiacmi spala prvú noc na tomto čarovnom mieste. Zaplavovali ma spomienky, príjemné to nepopieram, moja myseľ bola čulá viac ako dost, na spánok som nemala pomyslenie. Nakoniec som pri jednej takej, ani neviem ako zaspala.

Ráno som počula spev - nespev, spev Lumo, ktorému som sa už onedlho mala učiť v samom srdci Aurory, v Roraime. Myslím, že každá bunka v mojom tele sa tetelila radosťou a blahom.

Večer som sa zdôverila, že by som rada zašla na niektoré z tých miest, ktoré som tu zažila v tých prvých dňoch. Lava v tom nevidela problém, dokonca mi ponúkla, že sa ku mne rada pridá, ak mi to nebude vadit'. Nie, nebude.

Všimla som si to vlastne už večer a ráno ma v tom utvrdilo. Už som nebola niekto, kto sa podriaďoval rozhodnutiam, ktoré mi boli predkladané. Kedy, či, a kam sa pôjde. Iste, bol tu nejaký plán, no keď som predostrela toto svoje pranie, bolo plne prijaté.

A tak sme po raňajšom hodovaní vyrazili. Muži tu zostali, ak by niekto za ten čas do tejto mini osady prišiel. Stále bolo príjemne teplo, zima si tento rok zrejme dávala na čas, hoci noci už boli chladné.

Celý deň sme boli vonku, navštívili aj ten čarovný vodopád a jazierko, kde sme sa okúpali. Hodne sme sa smiali. Vlastne, Lavu som si pamätala ako hodne mľkvu ženu, teraz sa mi zdala celkom iná. Bola to príjemná zmena.

Chvíľami sa mi zdalo, akoby sa kruh uzatváral. Tu sa začala moja púť po Aurore a teraz po roku som tu bola opäť. Boli

to silné pocity a ja som sa viac ako kedykoľvek cítila byť súčasťou Aurory.

Bol to deň naplnený priam samotnou milosťou. Večer som si líhala k spánku celkom premožená všetkými tými zážitkami a emóciami.

Zaspávala som a myslela na to, že už o niekoľko dní budem kráčať po tom nekonečne dlhom schodisku. Myslela som na tie skúšky lásky a pred aké by sme ja a Nole mohli byť postavení. Zvládneme ich? Takmer som už spala, keď som si spomenula na môj prvý sen na Mhenea lôžku. Takže, zvládneme to. Musela som sa usmiať nad tou spomienkou z budúcnosti a niekedy vtedy, myslím, som aj zaspala.

S ránom mi napadla ďalšia otázka a to či aj Nalu nájde tú svoju lásku. Mohla som sa ho na to spýtať? Napriek toľkým mojím zvedavým otázkam, na ktoré vždy trpezlivo a láskavo odpovedali, netrúfla som si túto vôbec položiť. Nalu bol mojim sprievodcom, s tými slovami mi bol predstavený v čase, ktorý sa teraz zdal tak dávny. No Nalu pre mňa zostával stále akousi záhadou. Musela som sa

usmiať sama nad sebou, nad všetkými týmito myšlienkami.

Ráno bolo opäť čarovné a pri raňajšom hodovaní som sa dozvedela, že o dva dni sa poberieme do Roraimy. Na chvíľu sa ma zmocnila nervozita, hlavne pri predstave schodiska. No vzápätí ma zaplavil pocit dôvery. Áno, dôvery v to, že je to v poriadku, že to zvládnem, že nech by sa dialo čokoľvek, nenechajú ma v tom samú.

68 - Schodisko

A tak nastal ten deň. V noci jemne nasnežilo, len jemný poprašok, nič závrtné, no na chvíľu som si pomyslela, že možno sa predsa len zvezieme tým výťahom. Nestalo sa tak. Na cestu sme sa najedli len striedmo. Zato sme mali so sebou plody rarika. Ako ich ja zbožňujem. Už samotná tá vôňa a chuť povznáša a dáva silu zvládnuť hádam aj nemožné.

Nole mi pred samotným výstupom povedal: sústreď sa vždy na ten ďalší schod.

Pamätám si presne ten moment, keď moja noha pred mesiacmi zostúpila z toho posledného schodu dolu. A rovnako presne si pamätám ten moment, keď som v to skoré zimné predpoludnie svoju nohu položila na prvý schod.

Krátko predtým ako sme začali stúpať, som si pri pohľade na to schodisko, kde som ani nedovidela na posledný vrchný schod, položila prostú otázku: Čo ak je cesta týmto schodiskom ako náš život? Či možno len etapa?

Začíname možno s nadšením a odhodlaním, no po nejakej tej chvíľke prichádza aj kríza. Myslela som opäť na nás dvoch s Nolem. Aký je vlastne ten náš príbeh lásky? Ešte len sme ho začínali písať.

A tak som vykročila a pomaly stúpala.

Každý krok sa zapisoval do môjho tela, do môjho života. Tak som prišla aj k prvej zastávke prvého odpočívadla. Spravili sme si krátku prestávku, napili sme sa a zjedli sme naše plody rarika. S príchodom novej energie, snád' každú bunku môjho tela zaplavila dôvera, že to zvládnem. Myslím, že všetci sme vďaka týmto plodom tak nejako pookriali.

A cesta pokračovala ďalej.

Moju myseľ zamestnávala spomienka na rozhovor o obradoch spojenia spred niekoľkých dní. Veľmi ich prekvapilo, keď som sa spýtala na Henu a Zuluho. Akoby nevnímali to jemné puto, ktoré medzi nimi bolo. V mysli mi stále zneli slová Naluho:

“Majú k sebe blízko, to áno, ale skôr sa nám javí, že to má iný dôvod. Hena a aj Zulu majú veľmi osobitné dary. Ľudia s takýmito darmi sa rodia len raz za dlhý, naozaj dlhý čas.

Domnievame sa, že toto je v skutočnosti to puto, ktoré je medzi nimi. Ich výnimočnosť a jedinečnosť. Myslím, že si preto dobre rozumejú. Nie vždy je ľahké byť tým výnimočným. No možno máš pravdu a práve táto jedinečná cesta životom je to, čo sa napokon pretaví vo vzájomnú partnerskú lásku.

Napokon, obaja vyznávajú veľmi podobné hodnoty a obaja túžia aj po veľkej, naozaj veľkej rodine.”

Veľmi ma táto jeho odpoveď zaskočila. Vari nevideli ako tí dvaja k sebe majú blízko? Nevideli to jemné vlákienko? Bola som pri tom, keď sa po dlhom čase zvitáli. Mohli mať pravdu a nešlo o nič viac? Alebo som to bola ja, kto videl niečo, čo ostatní nie?

Bola toto súčasť mojej esencie mostu? Vidieť tie prepojenia, ktoré nikto iný nevidí? Nemala som tušenie. Tápala som v tom celom a uvedomila si, že toto priam nekonečné schodisko a každý jeden krok mi pomáha

utriediť si svoje vlastné myšlienky. Bola som presvedčená o ich vzájomnej náklonosti, no bola to láska, ako som sa domnievala?

Každým krokom som tých dvoch videla jasnejšie. Áno, Nalu nakoniec poznamenal, že možno som to ja kto má pravdu a oni nevidia to, čo ja áno. Premýšľala som aj nad Zuluho výnimočným darom. Až do toho rozhovoru som si ho vôbec nebola vedomá. Nevedela som zhola nič o jeho jedinečnom dare. Až vtedy mi ho odhalili. V tom mojom svete na pevnine by bol tak dôležitý, tak potrebný a ja som chápala, prečo sa tu, kde sú deti tak šťastné rodí len za čas niekto s týmto darom.

Zulu bol tak neskutočne vnímavý. Pamätala som si ten rozhovor, keď mi objasnil, že Hena zápasí s prijatím svojho daru, a to aj preto, že zažila v detstve silné traumatizujúce okamihy. Hneď to vtedy pochopil a bol Hene oporou. Zulu mal ten dar liečiť zranenia detskej duše.

Tu na tomto ostrove, kde deti boli tak šťastné a nezažívali tie príkoria ako v mojom svete, sa to mohlo zdať zbytočné. To bola asi prvá myšlienka, ktorá mi mysl'ou

prebleskla, keď mi o jeho dare hovorili. No vzápätí som si spomenula práve na Henu, na to, keď sa mi zdôverila o ťažkých chvíľach pri strate svojho starého otca.

Až keď som tu, teraz na tomto dlhom schodisku kládla jednu nohu za druhou, som pochopila, že aj na tomto nádhernom mieste môže byť tá krehká detská duša zranená.

Blížilo sa ďalšie odpočívadlo, no ja som nemala chuť sa tu moc zastavovať. Mala som pocit, že by to pretrhlo nit' mojich myšlienok. Muži tu už boli, čakali na mňa. Len som sa ticho napila a naznačila, že pokračujem ďalej. O chvíľu sa vydali za mnou, zakrátko ma dobehli a aj predbehli. No vôbec mi to nevadilo. Vedela som, že potrebujem ísť vo svojom tempe.

Moje myšlienky stále zamestnávali Zulu a Hena. Stále som myšlienkami bola pri nich. Ten cit, čo ich spájal, čo to teda bolo? Bol to Zuluho súcit, ktorý ho volal k Hene, aby jej pomohol uzdraviť staré zranenie?

Bol to okamih, keď prv ako som položila svoju nohu na ďalší schod získala som istotu, že ich spája láska. Iste, ja

sama som si nemohla byť istá, či vôbec viem čo láska je. A predsa pri nich dvoch som si istá bola. Hrialo ma pri srdci. Zrazu som vedela, že oni dvaja aj keď sú z rôznych kmeňov, ich výnimočnosť im vždy bude pomáhať.

Mala som to priamo pred očami, celý ten obraz. Hena pracovala s odchádzajúcimi, rozumela im lepšie ako ktokoľvek iný. Zulu naopak mal cit pre tie zranenia detskej duše. Boli tak ojedinelí, ako my dvaja s Nolem.

Na ďalšom odpočívadle som si urobila krátku prestávku. Akosi mi dochádzal dych a vhod mi padol dúšok čistej vody. Sneh začal znovu jemne poletovať. Ďalší úsek som kráčala v tichu svojej mysle, keď som si uvedomila, že zrejme aj Nole prechádza svojim vlastným vnútorným procesom. Podchvíľou sme sa na seba pozreli. Chvíľu bol on napredu o niekoľko schodov, chvíľu ja. Tento úsek sme sa na seba podchvíľou pozreli a usmiali.

Vnímala som aj Naluho. Akoby nás sledoval, alebo skôr dohliadal na nás. Napadlo mi, že toto je možno súčasťou tej jeho esencie. Esencia sprievodcu. Áno, asi som si nemohla cestou po tomto ostrove priat' lepšieho. Vždy bol pripravený poskytnúť pomoc, podporiť v pochybnostiach,

no zároveň nechával vždy dostatok priestoru, aby to, čo som prežívala som mala šancu vstrebať.

Na tomto dlhom schodisku som premýšľala hodne aj o tých esenciách. Keď mal niekto esenciu učiteľa, matky či sprievodcu, myslím, že to bolo jednoduché. Tou mojou som si vôbec nebola istá. No práve tu mi napadla aj otázka, aká je vlastne esencia Noleho. Nevedela som. Raz mi niekto povedal, že je z rodu cestovateľov. Bola to zároveň aj jeho esencia? Nie, to asi nie, to sa mi ozaj nezdalo.

Sneh jemne poletoval, zdalo sa mi, že sa aj ochladilo. Moje myšlienky na chvíľu stíchli, začínala som cítiť únavu v nohách.

Nebolo to už ďaleko k ďalšiemu odpočívadlu a povedala som si, že tam si spravím dlhšiu prestávku. No keď som ho dosiahla, strácala som až dych. Nalu mi dal napit' posilňujúceho nápoja. Chvíľu sme boli ticho, povedal, aby som si nerobila moc dlhú prestávku, moje telo je teraz rozohriaté a čím dlhšiu prestávku by som si urobila o to ťažšie by sa mi potom pokračovalo.

Moc ma tým nepotešil, no vlastne som vedela, že má pravdu. Potešil ma však, keď mi navrhol, aby som sa obzrela za sebou, koľko som už prešla. A tak som sa otočila. Bola som v nemom úžase. Vôbec som si neuvedomila koľko sme už prešli. Dúfala som, že hádam už sa približujeme k polovici, lenže my sme už boli hodne za ňou.

Prekvapilo i dojalo ma to a musela som sa usmiať. Ten pohľad ma naplnil novými silami. Nalu mi naznačil, aby som sa ešte napila. Všimam si, že Nole je o hodný kus popredu, onedlho dosiahne ďalšie odpočívadlo, no zrazu spomalil. Ďalšie kroky robil o dost' v pomalšom tempe, akoby sa na každý ďalší plne sústredil. Napadlo mi, že zrejme mu niečo beží hlavou.

Onedlho sa aj ja a Nalu vydávame ďalej. Chcela by som byť už hore a v teple. Teším sa na stretnutia, hoci stále neviem či tu teraz bude aj Nijo.

Zvyšok cesty sú moje myšlienky skôr tiché. Kríza, ktorú som pred chvíľou mala, bola našťastie preč. Nevedela som si predstaviť, aké by to bolo ak by som nevládala kráčať ďalej.

Počas letných mesiacov ľudia z Aurory podstupujú túto, dalo by sa povedať, púť. Vlastne neviem aké to tu je v tých teplejších mesiacoch, no rada by som to zažila. Pútne miesta vyžarovali takú nevšednú auru. A Roraima tiež.

Bol to predposledný úsek a kráčalo sa mi najt'ažšie. Ani neviem prečo. Stále som sa v myslí vracala k tej otázke ohľadom mojej esencie. Cítila som to ako záväzok. Mysľou mi behala aj otázka, čo ak zlyhám? Čo ak pochybím? Stále som nevedela čo presne by som mala robiť. A vtom mi napadlo, že možno stráviť viac času s Henou by vnieslo do tohto celého môjho zmätku viac jasnosti. Ďalší krok sa mi už robil o dost' ľahšie.

Bolo tu posledné odpočívadlo pred samotným vrcholom. Hodnú chvíľu som tu postála, dívala sa na ten posledný úsek a znovu som sa obzrela aj za seba. Za mnou bolo dlhé, priam nekonečne dlhé schodisko. Ako som to vlastne zvládla? Pred niekoľkými hodinami som stála tam dole a teraz som takmer hore. Musela som sa usmiať. Na srdci ma hrialo a potom som vykročila na posledný úsek.

Nevedela som sa dočkať kedy už budem hore. Najskôr sa mi zdalo, že ten posledný úsek hádam vybehnem, nech

som už hore. Lenže zrazu som pocítila, túžbu zvoľniť a naopak si tento posledný úsek vychutnať. Snehové vločky okolo mňa tíško tancovali, nasávala som vôňu vzduchu. Zostávalo posledných niekoľko schodov a ja som pozorovala ako sa Nole víta s jedným zo strážcov.

Nalu kráčal niekoľko krokov za mnou. Som si istá, že poľahky by ma predbehol, no vnímala som, že to robí pre mňa, že mi práve takto vyjadruje svoju podporu. Bolo to dojemné a napĺňalo ma to príjemným pocitom.

Posledný schod. Zaplavil ma pocit víťazstva. Dosiahla som vrchol a miesili sa vo mne pocity radosti, dojatia i hrdosti. I ja som sa zvíťala so strážcami. Nebola som si istá, či ten jeden nie je ten, ktorý tu bol aj pred niekoľkými mesiacmi, keď som z tohto miesta odchádzala, no zdal sa mi známy.

Prv ako som vošla dnu ešte raz som sa za sebou obzrela, za celou tou dlhou cestou, ktorú som prešla. V okamihu mi preblesko mysľou, že cesta týmto schodiskom je možno odrazom môjho doterajšieho putovania po Aurore. Na chvíľku sa mi dokonca zazdalo, že je ako moja doterajšia minulosť.

Vošli sme a bolo tu naozaj príjemne. Jedna zo žien ma zaviedla do izby, v ktorej budem počas môjho pobytu tu, bývať. V izbe budem tentoraz sama. Zrazu sa ma zmocnil trošku tiesnivý pocit, no bol to len okamih.

Môj Theia stromček tu už čakal. To ma potešilo. Vedela som, že až do večera tu môžem zotrvať, oddýchnuť si po výstupe a myslela som, že to bude to najlepšie. Bola som zvedavá a tak som predsa len zanechala ticho tejto izby a išla na ten čarovný most. Cestou som sa s niekoľkými stretla, len sme sa krátko pozdravili. Vedela som, že pri večernom hodovaní sa všetci zvitame.

Ten most ma nikdy nesklamal. Mal také zvláštne čaro. Akoby nás otváral poznaniu medzi dvomi svetmi. Teda aspoň mne sa tak zdalo. No možno len na mňa tak pôsobil. Vzduch bol svieži a sneh stále jemne poletoval. Začalo sa zimné obdobie, obdobie ticha a to znamenalo tiež, že v mojom svete budú opäť Vianoce. Alebo už sa začali? Nebola som si istá a v tejto chvíli ma to netrápilo. Na srdci som cítila príjemné teplo.

Neviem ako dlho som tu bola, no vedela som presne, kedy sa mám nachystať na večerné zvyklosti, napokon vedela som toho už hodne o živote na Aurore.

Po tom dlhom čase som sa opäť postavila v tej veľkej sieni na koberček, ktorý pre mňa utkala Lona, a oddala sa tej vlne života. Áno, už som bola iným človekom ako pred tými mesiacmi, čo som tu bola to posledné ráno pred cestou.

Napĺňal ma pocit dosiaľ nepoznaný. Cítila som, že sem patrím, že som súčasťou tohto kmeňa. Myslím, že niečo podobné zrejme odhalil aj Jole, keď prenikol do samotnej esencie vodných. Len jemu to netrvalo tak dlho ako mne.

Toto bola moja rodina. Prešla mnou vlna dojatia. Môj kmeň, moja rodina. Večerné hodovanie malo v tomto svetle pre mňa celkom inú príchuť. Bol tu aj Nijo a to ma ozaj potešilo. Moc som dúfala, že opäť budeme viesť tie skvelé rozhovory a teraz i o vzrušujúcej trinástej tabuľke. No nevidela som tu Heju a to ma prekvapilo. Roraima bola jej primárne pôsobisko, bolo zvláštne že tu nebola.

69 - Spev Lumo

Nasledujúci deň sa rozbehol v známom rytme. Len Heja mi stále chýbala. Trvalo to ešte niekoľko dní, čo sme sa nakoniec stretli a srdečne sa zvitáli.

A tak sa začalo moje učenie spevu Lumo.

Heja ma zasväcovala do tohto nezvyčajného spevu, chvíľami to bol riadny spev a ten podchvíľou prechádzal len do akejsi zvukovej vibrácie. Nebola som si istá, či to vôbec niekedy pochopím. No vždy keď sa mi zdalo, že to nemôžem celé akosi poňať, spomenula som si na momenty keď som mu len načúvala.

Vtedy akoby niečo vo mne vedelo čo robiť.

“Áno, tak,” - povzbudzovala ma Heja, “stále chceš všetko pochopiť hlavou. No nie vždy je to tak možné.” - usmiala sa na mňa s povzbudením.

Slová, ktoré sa spievali, boli ale pre mňa záhadou.

Nevedela som čo znamenajú. Len postupne mi ich význam

odhaľovala. Tie slová boli uchované ešte z pôvodného jazyka a tak sa aj spievali.

“Nikdy som si neuvedomila, že počas spevu Lumo sa aj spieva.” - odchlipnem si z teplého čaju a čakám, že mi to Heja o niečo viac objasní.

“No, spev Lumo sa učíme takto. Tým, že sa naladíme na slová, ľahšie sa nám to prevádza do samotnej vibrácie. Bežne počas spevu Lumo asi nepočuješ samotné slová, ale môže sa aj to stať.”

“Áno, myslím, že niekoľko krát sa mi zdalo, že počujem priamo slová, no zneli tak inak. Vlastne mi nikdy nenapadlo spýtať sa, či počujem naozaj dobre.”

“To je v poriadku Célie, takto sa začíname učiť spev Lumo, postupne prenikáme do významu daných slov a potom je to oveľa ľahšie nechať ho zniet' ako len vibráciu. Aj keď si ho počula už toľko krát spievať ho, vyžaduje určitú zručnosť a dôveru.”

“Dôveru?”

“Áno, s dôverou sa uvoľniť do prúdu života, do tej jemnej esencie, keď vnímaš i pohyb samotného vzduchu, vnímaš rásť trávu či ako sa otvára puk kvetu.”

Presne to spev Lumo aj vyjadroval. Keď mi začala predostierať tie slová a ich samotný význam chvíľami mi behal mráz po chrbte, chvíľami som bola dojatá k slzám. Spev Lumo hovoril o krehkosti života, pripomínal, že my sami sme ako lístky vo vetre, ktoré tancujú svoj tanec života. No jedného dňa príde koniec.

Myslím, že táto stála pripomienka do ich životov vnášala dávku pokory, pripomínala hodnoty, na ktorých skutočne záleží. Zároveň viedla k vd'ake za nový deň a že tu môžu byť aj tento ďalší. Tá pieseň hovorila o duši, nasledovaní toho jemného volania, o jej púti na tejto zemi. No vnímala som v speve Lumo aj niečo, čo nebolo vypovedané. Bolo to jemné, veľmi jemné a prchavé. Chcela by som sa na to spýtať, no nevedela som nájsť správne slová.

Slová vedia hodne obmedzovať. Nejde nimi vyjadriť všetko. Aj toto také bolo, akoby mimo slov. No predsa raz, jedného dňa som to skúsila. Myslím, že to Heja cítila, že sa

v mojej mysli rodí ďalšia otázka, no tentoraz mi nešla naproti na pomoc. Nakoniec som sa predsa len odhodlala.

“Čo je to v piesni Lumo, to čo nie je vypovedané v slovách, a predsa mám pocit, že je to tam? Akoby nás upomínalo na niečo veľmi podstatné. Ten pocit hlbokého pokoja a mieru poznám z Mhenea lôžka. Nevieť to nijako pomenovať. Nie je to len ten hlboký mier a pokoj, ale niečo akoby sa dotýkalo samotnej našej existencie.”

Heja s pochopením načúva, pozoruje ma pri tom, ako hľadám tie správne slová.

“Máš pravdu. Vedela som, že na to prídeš aj sama, bez toho aby som ti o tom hovorila. Áno, je to tak.”, na chvíľu sa zamyslí a potom pokračuje:

“Ak sa nemýlim, tak modlitbou, ktorú sa modlíš, je tzv. modlitba Pánova, Otčenáš ak sa nemýlim sa jej tiež hovorí.” - čaká kým prikývnem a ja súhlasne prikyvujem, “možno si sa ju v nejakej chvíli modlila aj niekoľko krát za sebou a vtedy si vnímala, že sa niečo deje. Akoby sa jej sila násobila, akoby si sa dostala do jej stredu. Podobne ako keď ste sa ju naraz modlili viacerí. Je dost' možné, že keď

si sa túto modlitbu modlila vo chvíľach bolesti, ustúpili. Samotné tie slová tak pôsobia, to ako sú zostavené nie je náhoda. Rovnako je to aj pri speve Lumo. Slová nie sú náhodné, majú oveľa väčšiu moc ako si často pripúšťame.”

To rozuzlenie bolo nečakané. Nebola som si však istá, či som celkom porozumela, či mi to celkom dávalo celé zmysel. Asi som ešte potrebovala, aby to celé dosadlo a tak som po našom stretnutí s Hejou vyšla opäť raz na ten čarovný most. Sneh začal jemne poletovať.

Zamýšľala som sa, že som si nikdy nemyslela a nikdy sa vlastne ani nezamýšľala nad tým, akú silu v skutočnosti slová majú. Oni to vnímali celé inak, tak sa mi aspoň zdalo. Vnímali aj to, akú vibráciu slová majú, nielen ich význam.

Na chvíľu som si zatvorila oči a nechala nech vločky ľúbajú moju tvár. Bolo ticho, všade vôkol, akoby všetko tíško spalo. A v tom tichu som si na niečo spomenula. Áno, boli slová, ktoré významovo boli v podstate rovnaké, a predsa každé znelo inak, každé malo iný náboj, jedno pôsobilo jemnejšie, druhé ráznejšie. O toto teda šlo? Nebola som si istá a túto chvíľu som viac nechcela rušiť

svojimi myšlienkami v snahe prísť na to a pochopiť. Túžila som si túto chvíľu len jednoducho vychutnať.

Nole mi chýbal.

Bol to už týždeň čo sa vybral do akejsi osady. Túto zimu tu bolo iné. Osady boli o vyvolených posilnené aj počas tohto zimného obdobia. Vyvolení sa tu teda viac len prestriedali. Každý tu strvávil tak týždeň či dva a potom zase došlo k výmene.

Keď som zistila, že to túto zimu bude takto, priznávam, mala som obavy. Myslela som si, že toto prestriedavanie naruší pokoj aký som tu poznala minulú zimu. No mýlila som sa. Naopak sa mi dokonca zdalo, že to celé bolo ešte o akomsi hlbšom pokoji a úctivom tichu na tomto mieste. Akoby si všetci uvedomovali svoju úlohu.

Vyvolení, akokoľvek vznešene to znelo, ich úlohou bolo slúžiť celému tomuto ostrovu a ľuďom. Šli tam, kde boli práve potrební, tam, kde ich schopnosti a dary najlepšie poslúžili.

Aj Nijo mi túto zimu akosi stále unikal. Bol to zvláštny pocit. V izbe som teraz bola tiež sama. Na chodbách sa mi

ticho zdalo ešte tichšie ako pred rokom, no možno to bolo len zdanie.

Veľmi ma potešilo keď som sa dozvedela, že na nejaký čas príde aj Nala. Tešila som sa na to, ako sa spolu porozprávame, ako sa budeme spolu zase smiať. Lenže ona sem prišla pre iné. Prišla doregenerovať svoje sily spôsobom, ktorí je vyvoleným tak blízky. V tichu.

Spočiatku som pocítila sklamanie a potom jedného večera ma len z čista jasna objala a ja myslím, že až vtedy som pochopila čo pre nich ticho v skutočnosti znamená. Je to akoby si dobíjali baterky svojho života. Hodnú chvíľu sme zostali v tom tichom objatí. A potom na druhý deň, večne usmiata a veselá Nala sa konečne aj rozovorila.

Hovorila mi o tom, že na jar plánujú s Natuom podstúpiť obrad spojenia. Potešila som sa a moc dúfala, že budem pri tom. Na srdci ma hrialo. Zatiaľ sú stále v osade vzdušných a keďže to bude ich dlhodobejšie pôsobenie, zvažujú, či obrad spojenia nebude práve tam. Rozprávala mi nové zážitky, čo všetko zažila od momentu čo sa naše cesty rozdelili. A mne napadlo spýtať sa jej aj na tie skúšky lásky, čo páry zvyčajne podstupujú.

“Každý pár má aj tie svoje osobitné a potom sú také, ktorými prejde každý pár. Jednou z takých skúšok je aj odlúčenie. Práve preto som tu teraz bez Natuho. On ma tu vystrieda a ja zasa budem načas bez neho v osade vzdušných.”

“Chýba ti?”

“Veľmi,” - povie tíško, nostalgicky sa usmeje nad svojimi spomienkami a skloní pritom hlavu, “ale je to takto v poriadku.”

“Môžem sa niečo spýtať?” - hlavou mi víri jedna otázka a Nala ma svojim pohľadom pobáda, nech ju pokojne položím.

“Nuž, keď sú vyvolení vždy poslaní na miesto, kde sú potrební a zároveň tam, kde sa ich dary a schopnosti najlepšie využijú, tak ako je to s pármí? Myslím, ak jeden z páru by bol potrebný na jednom mieste a druhý na inom?”

“Nuž, môže dôjsť aj k takej situácii. Aj preto je jedna zo skúšok odlúčenie. Páry, ktoré už prešli obradom spojenia však len málokedy sú dlhodobo potom odlúčené. Lona je vodnou, no má tiež dar pre tkáčske umenie. Joleho

schopnosti sa najlepšie ukazujú na ostrovoch strážcov. Zákonite budú počas roka zažívať aj momenty odlúčenia, keďže Lona ako tkáčka vždy na čas pôjde do osady tkáčov. Tam sa jej dar vyživuje.

Len niekoľko krát v histórii sa stalo, že sa pár musel na dlhší čas odlúčiť, aby plnil svoju službu. Boli to vypäté časy a obaja chápali kde je ich miesto. Pre nich ako pre pár to nepochybne nebolo jednoduché. Vždy na niekoľko dní sa stretli a potom pokračovali každý vo svojej misii. Nastavili sa na to, že nejaký čas to tak bude. Trvalo to nakoniec jeden celý rok. Až potom sa to začalo meniť a až potom si založili rodinu.”

“A čo keby už mali rodinu?”

“Tak by sa hľadal iný spôsob, vtedy by nikto odlúčenie nepodporil. Úlohou rodičov je postarať sa o svoje dieťa a tie prvé roky života považujeme za kľúčové. Takže by v takom prípade žili na mieste kde je potrebný muž, aby sa žena mohla plne venovať dieťaťu, zvlášť ak by šlo o maličké dieťa, ktoré potrebuje cítiť aj fyzickú prítomnosť matky.”

Zdalo sa to vlastne jednoduché.

Bola to stále tá istá Nala a predsa sa mi zdala iná, akoby dozrela. Pripravovala sa na vstup do spoločného života s Natuom. Už dávno som vedela, že patria k sebe a tešilo ma na srdci, že onedlho podstúpia obrad spojenia.

Nala zostala takmer dva týždne. Každý večer sme sa vždy chvíľu rozprávali, spomínali na spoločné zážitky a ja som jej porozprávala o mojom nevšednom stretnutí so singu.

“Célie, to naozaj?”, Nale priam žiarili oči. “Také niečo je veľmi výnimočné. Je to tak plaché zviera.” - vnímam, ako sa jej dojatím priam lesknú oči. Nakoniec ešte dodá, že je to vzácny zážitok a túto spomienku nech si udržiavam živú.

Bol to veľmi príjemný čas, byť načas znovu spolu. Spočiatku som mala obavy, aké to bude keď odíde. No na moje prekvapenie necítila som tieseň na duši. Tak nejako som vedela, že všetko je tak ako má byť, a my sa znovu stretneme. Naše rozhovory boli napokon tak plné, žiadne len také táraninky, ten čas sme naozaj využili vo výživných

priateľských rozhovoroch. Áno, myslím že ma budú hriať ešte dlho na srdci.

A tak jedného rána sa Nala rozlúčila, aby sa vrátila späť do osady vzdušných a vzápätí sa tu zjavil Natu. Aj on sa mi zdal akýsi iný. Vyzretejší. Áno, do obradu spojenia, do nadchádzajúceho spoločného života vstupovali s určitou vážnosťou povedala by som, úctou a pokorou. Bolo to celkom iné ako to, čo som poznala z našej pevniny.

Bola som práve vonku na moste, keď sem prišiel aj Natu. Museli sme sa zasmiať. Aj pred rokom toto bolo také naše miesto, kde sme sa často stretli. Natu to tu tiež miloval. No teraz sme sa len jednoducho pozdravili a obaja v tichu sledovali ďalšie a ďalšie padajúce vločky. Túto zimu, aj keď to tak na začiatku vôbec nevyzeralo, snežilo celkom intenzívne.

Pomyslela som si aj na schodisko, či to tá technológia, o ktorej sa mi zmienili naozaj zvláda.

“Nateraz je schodisko uzatvorené.” - prezradil mi nakoniec Natu, “je to tak jednoduchšie. Každý z nás tu chce stráviť aspoň časť zimy, musíme sa preto prestriedať v trošku

svižnejšom tempe, ako si žiada výstup samotným schodiskom.”

Nakoniec aj s ním spomínam na niektorých z osady vzdušných, ktorých som za ten čas čo som tam pobudla, mala možnosť spoznať. Aj sme sa nasmiali a bolo nám veselo pri jednom z večerných hodovaní. Ten večer bol čarovný. Všetci mali viac náladu na väčšie rozhovory a tak ten priestor zaplavila celkom rušná vrava a smiech.

Potom na niekoľko dní sa Natu celkom stiahol do ticha. Nevadilo mi to, už som chápala o niečo viac túto ich potrebu. Stále som tu mala možnosť vyjsť na ten čarovný most. Takmer vždy keď som tak urobila, začalo snežiť. Bolo to ako znamenie, akoby ma tu tento priestor vítal. Cítila som sa požehnaná za toto milé privítanie.

Postupne som sa zdokonaľovala v speve Lumo, teda, tak mi aspoň hovorili, no mne sa nezdalo, že by som robila veľké pokroky. Zaspievať spev Lumo mi šlo, tie slová som precit'ovala hádam do morku samotných kostí. No keď som ho mala previesť do vibrácie, to žiaľ nešlo. Až do jedného dňa.

70 - Maluna

Jedného rána som sa prebudila s opuchnutých hrdlom. Verit' sa mi tomu ani nechcelo. Ako bolo vôbec možné, že som tu ochorela? Len ťažko som to dokázala pochopiť. Prebudila som sa, keď bolo dávno po rannom rozhybaní, speve - nespeve a raňajšie hodovanie zrejme práve prebiehalo.

V hlave mi hučalo, nevedela som ani prehltnúť. Zvláštne, včera ani náznak po chorobe a teraz pri každom pokuse o prehltnutie sa mi drali do očí slzy od samej bolesti.

Tíško niekto zaklopal a vošiel. Bola to Mira. Mala nutkanie ma prísť skontrolovať. Bola som jej za to nesmierne vd'ačná. Sotva som sa vedela postaviť, hádam celé telo ma bolelo.

Ihneď vyrozumela čo sa deje.

Pomohla mi vstať, obriadiť sa, ponúkla svoje plece a odvieďla ma k lôžku Mhenea. Už niekoľko dní som o ňom uvažovala, no vždy som myšlienku naň zahнала a nevyočula ten jemný hlások vo mne. Teraz som nakoniec

bola tu. Hlava sa mi točila, kým som k nemu prišla, veru aj som sa riadne zapotila.

Mira mi pomohla sadnúť si na lôžko, myslím, že cestou už vysielala správy, pretože ako sme sem prišli tak hneď ďalší muž priniesol cheva náplaste. Netušila som čo s nimi chcú, doteraz som ich poznala len ako náplaste na rany. Dali mi napit' sa silného nápoja, okamžite sa mi aj z nosa púšťali sople. Prv ako nakoniec preklopili samotné lôžko, na krk mi dali cheva náplaste. Jemne studili.

Ďalšiu som dostala na čelné dutiny a aj cez nos a tvár na tie tvárové. Ďalšia pristála na mojom hrudníku, a aj na každé chodidlo a dľaň až do stredu predlaktia som po jednej dostala. Potom začali pomaly preklápať lôžko. Mira ma prikryla jemnou látkou, chcela som sprvu protestovať, no vzápätí pridala ešte tenký vlnený pléd. Vedela som, že ten, aj keď je taký tenučký, určite mi pod ním nebude chladno.

Preklopila aj vrchnú kupolu s tou nekonečne upokojujúcou hviezdou oblohou. Zavrela som oči a všetky zvuky vôkol mňa tichli. Pomaly som zaspávala a vstupovala do ríše snov. Pred mojim zrakom sa najskôr objavili veľké drevené

dvere. Boli mohutné, ktásne vyrezávané. Nestretla som sa tu s takými. Chvíľu som si ich len obzerala, vôbec som nepremýšľala nad tým, či mám cez ne prejsť. Bola som uchvátená tou precíznou prácou. Jemne som sa ich dotkla a oni sa hneď celkom otvorili.

Za tými dverami bolo nádherné svetlo. Zdalo sa mi, že je to svetlo samotnej mojej duše. Bolo tak nádherne žiarivé. Spýtala som sa, či je to vôbec možné, aby duša žiarila. Netuším kto alebo čo mi odpovedal, tak trošku s pobavením, že áno. Akoby môj údiv a pochybnosť vyvolali pobavenie. Netuším koho vlastne a v tej chvíli mi je to tak trošku aj jedno.

Tá žiara bola ale všade.

Zrazu, tak ako to v snoch býva, ocitla som sa na akomsi inom mieste. Nepoznala som ho. Predo mnou bol obrovský strom. Aj ten celý žiaril. Jeho kmeň, vetvy i listy. Okolo neho sa vznášalo jemné fluidum bezčasovosti.

Potom som si všimla aj postavy. Boli hodne vysoké, hlavy jemne pretiahnuté a na tvárach mali ten nepochopiteľný úsmev aký som videla na obraze Mony Lisy. Vyvolával

toľko otázok. Aj tieto bytosti sa tak podobne usmievali. Akoby vedeli niečo, čo ja nie. Ich tváre boli skôr biele ako krásne ružové.

Obzerala som si ich, no pripadala som si pri nich ako dieťa pri rodičoch, musela som dvíhať svoju hlavu dohora.

Rozhliadala som sa tu. Vlastne som si uvedomila, že vidím len bielu žiarivú a niečo ako nádych do modrej farby. No možno to bolo len tým, že sa mi to všetko len snívalo. Niekedy v snoch farba chýba. Mojej mamke sa zásadne snívalo čierno bielo a jediná farbu, ktorú v snoch zvykla vidieť bola červená. Lenže, toto bol môj sen a ja som vedela, že ja snívam vo farbách.

Pozorovala som to tu. Bola to pozoruhodná krajina. Stromy boli naozaj obrovské. Poletovali tu nejaké vtáky, teda aspoň myslím, že to boli vtáky. Všetko živé žiarilo. Akoby bolo presvetlené žiarovkou. A potom to prišlo. Videla som tieto bytosti, ako sadajú k jedlu. Jedli vlastne len raz denne, stačilo im to. Ten plod bolo jediné čo som videla vo farbe. Oranžovej. Šťavnatej oranžovej.

Tešili sa z tohto, povedala by som, skromného jedla. No zdalo sa, že pre nich to nebolo nič obyčajné. Šťava im stekala po tvári a oni sa len smiali. Pripomínali skôr tých, čo dlho nič nejedli, alebo len veľmi striedmo a teraz dostali poriadne jedlo.

Nehovorili spolu a predsa bolo zjavné, že si rozumeli. Myšlienky a aj svoje dojmy si čítali, navníмали vždy jeden z druhého. Akoby slová ani nepotrebovali.

Pozorovala som ich, prechádzala som sa pomedzi nich, no oni akoby ma nevideli. Chvíľami sa zdalo, že poniektorí predsa len vnímajú, že ktosi tu ešte je. Občas sa pozreli mojim smerom, no bolo zjavné, že ma nevidia.

Pohybovali sa veľmi ladne, vznešene povedala by som. Ich oči boli prenikavé. Myslím, že som ani netúžila pohliadnuť nikomu z nich do očí. Svoje telá halili do dlhých tuník.

Všimla som si, že k tomu stromu pristupujú, akoby to bolo ich božstvo, ich boh, akoby to bol viac než len strom. A potom som si všimla niečo čo ma celkom ochromilo.

Rozhodne tu mali technológie, o akých som doteraz nepočula a ani nesnívala. To niečo sa podobalo kvapke vody, no akoby obrátenej. Vznášalo sa to, v podstate len s tichým bzukotom. Zrazu tri úzke nohy sa oddelili od spodnej časti tej veľkej obrátenej kvapky, jedna sa zabodla tesne pri mne do zeme a bzukot pomaly utíchol. Tie nohy pôsobili ako pavúcie. Celé to bolo z nejakého vysokolesklého kovu.

Z tej obrátenej kvapky, ani neviem presne ako, no zrazu odtiaľ vystúpili ďalšie také bytosti. Zvíтали sa.

V jednej chvíli sa jeden z nich pozrel priamo mojim smerom a ja som si uvedomila, že sa díva na mňa. Mohol ma vidieť? Netušila som, no po chrbte mi začali stekať tenučké pramienky potu. Uvedomila som si, že toto je predsa sen, môj sen a ja mám plnú kontrolu čo sa tu bude diať. A tak som len mávla rukou, aby som rozvírila jemnú hmlovinu. Tá bytosť, podľa mňa muž, okamžite prestala kráčať mojim smerom, zarazila sa, kam to vlastne kráča. Pokrútil hlavou a išiel za ostatnými.

Bola som tu ako návštevník. Premiestňovala som sa len púhou myšlienkou a všetko mohla pozorovať. Vždy večer

sa všetci spolu schádzali. Vtedy pili, niečo ako vodu myslím. Malo to o niečo väčšiu hustotu, no zdalo sa mi, že pre nich to plní práve tú funkciu, čo pre nás voda. Vtedy spoločne aj spievali. Bola to skôr vibrácia ako pri speve Lumo. To bol vlastne jediný hlasný prejav čo som si doteraz všimla.

No a smiech. Povedala by som, že to boli deti, keďže však boli tak veľké ako ja, nebola som si sprvu istá. Tie boli úplne bezstarostné.

Boli to úchvatné obrazy, no potom som sa prebudila. Bola som chvíľu dezorientovaná, no Mira bola hneď pri mne. Odklopila vrchnú hviezdnu kupolu, podala mi pohár s príjemne teplým nápojom. Uvedomujem si, že už ma vôbec nebolí hrdlo, ani hlava, ani nič, len som akási rozospatá. Spala som takmer celý deň.

Ani neviem čo mi to napadlo, no spustila som na ňu svoj sen. Až keď som asi v polovici svojho rozprávania, tak si všimnem, že je tu aj Nijo, že jedna z tých sklenených tabuliek je tu tiež a svieti na nej akýsi symbol.

Zmlkla som, no Nijo mi naznačil aby som pokračovala. A tak pokračujem. Aj keď už necítim bolesť vo svojom hrdle, môj hlas stále nebol celkom môj vlastný.

Tie bytosti žili na súhvezdí Maluna. Obývali niekoľko hviezd a medzi nimi sa premiestňovali vďaka tým slzičkovým transpontérom, korábom, či vlastne ani neviem ako to pomenovať.

Hovorím, podchvíľou ma Mira pobáda, aby som sa ešte napila. Trvalo to dlho, naozaj dlho, kým som celý ten môj sen vyrozprávala. A keď som skončila napadlo mi, že možno to bol sen o tej ďalekej hviezde, z ktorej pochádzali neznámi z lode.

Samu ma to ohromilo, všetky tie detaily čo som vnímala. Celkom ma to rozprávanie unavilo. Keď som skončila, všimla som si, že všetci sú vlastne ohromení.

Toto naozaj nikto nečakal. A ani ja nie. Na chvíľu sa mi zazdalo, že hádam len preto som takto náhle ochorela, aby som vypovedala tento príbeh. Neskôr mi prezradili, že vnímali, že sa mi niečo sníva, že je to silné a tak Nijo prikázal, aby bol v pohotovosti aj Thab, ak by som mala

potrebu vyrozprávať svoj sen a aby sa tak toto moje rozprávanie zaznamenalo.

Hodnú chvíľu som len sedela až ma Mira vyzvala, aby som sa postavila. Spolu so mnou sa ponorila do jemných pohybov, aby sa moje telo pomaly rozhybalo. To aby som sa vraj plne vrátila do svojho tela, lebo ten sen bol moc silný.

“Ako je to možné?” - pýtam sa jej napokon.

“Ťažko povedať, no myslím, že to má svoj význam. Viem, že Nijo ťa oboznamoval s históriou nášho ostrova, no som presvedčená, že máš predsa len ten, ako to pomenovať, neokukáný pohľad. Stále je tu pre teba veľa nového. Tak ako dieťa, ktoré postupne spoznáva, ale ty ako dospelá žena nám vieš o týchto zážitkoch povedať, podať správu, aj keď tomu všetkému nerozumieš. Mnohému ani my sami ešte celkom nerozumieme. Nevieť ti s istotou povedať, prečo práve tebe sa odhaľujú tieto veci.” - zakončí svoju malú úvahu úsmevom.

Zvyšok dňa som viac len v tichu, nie som akosi vo svojej koži. Sama vlastne neviem čím to je, moje hrdlo bolo už

celkom v poriadku, akoby mu ani nič nebolo. Bolo to ako taký zázrak. No všimla som si, keď mi zložili cheva náplaste z hrdla, boli takmer až čierne. Na noc sa mám ešte vrátiť späť na Mhenea lôžko, aby sa podporila regenerácia.

Bude sa mi znovu niečo snívajúť? Tá krajina bola nádherná, pôsobila tak rozprávkovou, no chcela som sa hlavne dobre vyspať, nič viac. A tak večer som opäť prišla k Mhenea lôžku, aby som na ňom prespala celú noc.

Ráno som sa cítila ako znovuzrodená. Ak sa mi niečo snívajúť, tak som si to nepamätala.

Nasledujúcich niekoľko dní mi všetko plynulo v akejsi povznesenej nálade, zdalo sa mi, že sa hádam moje nohy ani nedotýkajú podlahy. Nevedela som čím to je, a vlastne mi to bolo jedno. Mala som pocit vznešenosti v celom mojom tele a tento nový pocit som si užívala.

Vedela som, že nikdy nebudem bez chýb, že určite urobím rozhodnutia, ktoré s odstupom času sa mi nebudú zdať ako zdarné a predsa som v týchto dňoch zažívala pocit, že všetko je v poriadku, že napriek tomu že nie som a nikdy

nebudem dokonalá, že aj ja prispievam k lepšiemu svetu. Bol to dobrý pocit.

Prekvapilo ma ale zistenie, že zvest' o tomto mojom, tak trošku zvláštnom a pre mňa záhadnom sne, sa celkom rýchlo rozniesla po celom ostrove. Chcela som sa na to niekoho spýtať a vzápätí sa mi naskytla možnosť spýtať sa na to priamo Nija.

“Nuž, sny na Mhenea lôžku sú len málokedy bezvýznamné. Myslím, že je odpoveďou na naše mnohé otázky k životu na ďalekej hviezde. Si požehnaním pre náš ostrov Célie.”

“A čo sny, ktoré hovoria o budúcnosti? Sú to teda prorocké sny?” - pýtam sa pre istotu a myslím na všetky tie sny, ktoré sa mi snívali o budúcnosti.

“Iste dajú sa tak chápať,” - na chvíľu sa odmlčí a potom pokračuje: “Aj keď vždy máme slobodnú vôľu a beh budúcnosti je možné ovplyvniť, ak sa ti snívajú na Mhenea lôžku, tak by som im veril.” - dodal rozhodne a celkom vážne. - “Niečo ťa znepokojuje?”

“Nie, len občas je tomu ťažké uveriť.” - usmejem sa naňho a on mi po chvíľke úsmev opätuje.

Myslela som na všetky tie zvláštne sny, ktoré som na Mhenea lôžku mala. Nielen tie o budúcnosti. Nakoniec som sa oddala spomienkam na môj sen s Nolem a bolo mi blažene. Vedela som, že nás ešte čaká cesta k jeho naplneniu, no aj tak ma vždy spomienka naň zahriala na srdci.

71 - Tanec života

Nole mi už ozaj chýbal. Bolo to dlho čo sme naposledy spolu boli. Vedela som, že príde deň, kedy sa znovu stretieme a predsa tá túžba po jeho prítomnosti mi zrazu nedala spať.

Často som vychádzala na ten čarovný most. Bolo tam ticho, jemný poletujúci sneh upokojoval moje túžiace srdce. Raz keď som tam tak stála, prišla sem za mnou Lava. To ráno prišla z osady pod Roraimou. Túžila niekoľko dní tu pobudnúť. Tieto dni budeme spolu v izbe. Stále bola pre mňa tak trošku záhadou.

Pozorovala som, ako nastavila svoju tvár tým jemným vločkám, usmievala sa a povedala by som, blahom sa priam roztápala. Musela som sa aj ja usmiať. Ešte chvíľu sme tu pobudli a potom sme sa pobrali dovnútra zahriať sa teplým nápojom.

Pýtala som sa jej ako je teraz v tej osade.

“Je tam príjemne. Úpravy, ktoré sa počas jari a leta urobili naozaj pomohli. Nie je tam veľa ľudí, prichádzajú hlavne tí, čo cítia, že tam potrebujú byť a túžia spočinúť v tichu.”

Lava je tichá, veľmi jemná žena. Pôsobí až étericky a pritom som z nej mala ten pocit pevnosti. Len tak by ju niečo nezlomilo. A keď som ju večer počula spievať spev Lumo zimomriavky mi behali po chrbte. Hlas mala jasný a pevný, akoby ani nepatrila ten krehkej žene.

Večer keď sme si líhali do spacích sietí som jej to povedala. Pozrela na mňa prekvapene, akoby ani nechápala čo hovorím. Potom sa zasmiala, a poznamenala, že vlastne áno, takto pôsobí na ľudí, ako krehký kvietok, ktorý je potrebné chrániť. Tú noc som po niekoľkých, viac prebdených ako prespaných, nociach konečne dobre spala.

S ránom som sa prebudila oddýchnutá, s novou silou do nového dňa. Pri rannom speve som opäť načúvala ako spieva práve Lava a zrazu sa mi zdalo, že chápem ako to má byť. Stále som s tým viac zápasila, keď som samotný spev mala prespievať len v tej zvláštnej vibrácii. Keď som načúvala Lave, nerozumela som, ako som to doteraz nemohla chápať, zrazu sa mi to zdalo tak jasné.

Pri rannom hodovaní som ju ale aj tak požiadala o pomoc so spevom Lumo, či by si ho so mnou nezaspievala.

“Iste, môžeme,” - odvetila, tak trošku prekvapená a vzápätí s úsmevom dodala: “no najskôr sa chcem oddať tancu života.”

Prikývla som a uvedomila som si, že aj ja by som sa rada pridala k tomuto tancu, čo ženy tancujú, a že je to už naozaj dlho čo som sa ním naposledy dala viesť. A tak pre dnešný deň som mala jasno.

Bolo to príjemné, nesmierne príjemné oddať sa hudbe, nechať sa ňou viesť. Cítila som život ako mnou preteká, hádam až do končekov prstov, hádam aj tou najmenšou bunkou môjho tela. Nebolo nás veľa, skôr v komornej atmosfére, no potom prišlo niečo, čo som dosiaľ nezažila. Bez toho, aby sme to plánovali, sme odrazu tancovali prepojené v jednote. Bolo to mocné.

Tá chvíľa bola neopísateľná. Akoby sme ani neboli štyri rôzne ženy ale jedna. Bolo to dychberúce a naplňalo ma hlbokým porozumením voči životu. Zrazu som mala pocit, že moje lipnutie na túžbe, aby tu už Nole bol ma

zväzovala, oberala o množstvo životodárnej energie. Mala som pocit, že môžem toto lipnutie pustiť, že Nole tu bude v ten príhodný čas. Opäť raz som si uvedomila, že stále nie vždy plne dôverujem Životu, Bohu.

Keď sme dotancovali, pobudli sme chvíľu ešte v tichu. Nepochybovala som, že pre ne takýto zážitok nie je ničím neznámym. Všimla som si, ako každej oči nádherne žiarili a túžila som v tejto chvíli pozrieť sa do zrkadla či aj mne. No vzápätí som si uvedomila, že viem, že aj mne tak žiaria oči. Na duši mi bolo nádherne.

Krátko po tomto tanci sme sa s Lavou odobrali do jednej z bočných miestností. Tam kde som toľko krát viedla tie dlhé rozhovory s Nijom o histórii ich ostrova, no nielen o nej. Tá spomienka ma zahriala na srdci. Potom sme sa začali venovať spevu Lumo. A mne to odrazu išlo tak ľahko, akoby som to robila už nespočetne krát. Po lícach sa mi rozkotúľali slzy.

Keď sa Lumo spieval len ako vibrácia, mal oveľa väčšiu silu, aspoň mne sa tak zdalo, no možno som bola len dojatá, že konečne sa mi podarilo celý spev Lumo zaspievať vo vibrácii. Lava ma len jemne upravovala a ja

som sa ňou nechala viesť. Potom ma nechala nech dospievam sama, bez nej. Bolo to ohromné.

Ten večer som prvý krát bola pozvaná do kruhu a spievala spolu s ostatnými. Mala som čo robiť, aby som sa udržala na nohách, tak mocná energia mnou prúdila.

Ten deň bol plný silných dojmov a Mira mi pri večernom hodovaní navrhla, či nechcem stráviť noc na Mhenea lôžku, aby všetko to, čo som dnes zažila bolo plne a dobre integrované. Súhlasila som. Sama som chvíľu predtým mala to nutkanie požiadať oň.

A tak som túto noc opäť strávila na lôžku Mhenea. Bola som tak plná dojmov z prežitého dňa, že mi bolo jedno, či sa mi bude niečo snívajť. Občas som z nich bola znepokojená, zvlášť z tých čo sa týkali budúcnosti a nevedela som čo si o tom vlastne myslieť. No vedela som, že som v dobrých rukách.

Tú noc tam boli viacerí, čo požiadali o lôžko a ja som tak trošku cítila výčitky, že predsa o nič vážne u mňa nejde, či by som to nemala odložiť. No Mira ma ubezpečila, že je to v poriadku, že väčšina aj tak celú noc prespí a že si nemám

robiť starosti. Je to ich práca postarať sa o každého kto potrebuje a požiada o toto lôžko.

A tak ma Mira prikryla jemným vlneným plédom, preklopila kupolu a ja som takmer okamžite zaspala.

Sníval sa mi pozoruhodný sen. V tom sne som videla tri ženy ako tancujú. Ten tanec som nepoznala. Tancovali v kruhu, chvíľu jemne, potom sa tempo zrýchlilo do divokého, aby sa opäť vrátilo k vláčnym pohybom tela. Aj oni tancovali ako jedna. V jednej chvíli som ich videla zvrchu, akoby svojim tancom vytvárali nejaký obraz.

Aj som sa tomu začudovala, no ďalej som ho sledovala. Nebola som si istá, či v tom sne počujem hudbu, no akoby som vedela aké sú jej tóny a že tancujú v súlade a v rytme s hudbou. Svojim tancom tú hudbu vyjadrovali. Zrazu akoby zastali, hlboko sa zaklonili, jemne s pootočeným telom. Všetky spolu vytvárali vzor špirály. Bolo to úchvatné.

Ten pohyb a ako na okamih zostali v tej pozícii sa opakoval niekoľko krát. Nevedela som sa zbaviť pocitu, že je to nejakým spôsobom dôležité. Potom som si všimla ešte niečo. V strede bol kameň, ako taká kamenná

dlaždica skôr, a na nej vyrytý symbol. Aj o tom som mala pocit, že je dôležitý. Vpíjal sa do mňa a ja aj keď som ešte spala, vedela som, že po prebudení si ho musím poznačiť’.

Prišlo ráno a Mira sedela pri mne so zvláštnym výrazom na tvári. No a ja som na ňu hneď a zaraz prehovorila, že sa mi sníval sen a že si potrebujem poznačiť’ jeden symbol.

“Myslíš tento?” - pýta sa a zvedavo čaká na moju odpoveď

“Áno, ale ako, odkiaľ to máš?” - teraz som zaskočená ja.

“No vieš, zvlášť keď je viac ľudí na Mhenea lôžkach tak si sem značím podstatné veci, komu ešte treba podať nápoj, skontrolovať a tak. Je to tak pre mňa lepšie. Keď som t’a kontrolovala, či je všetko v poriadku a naprávala ti prikrývku, tak som si na chvíľu položila tento môj blok na tvoje nohy. Zabudla som naň. Keď som si to uvedomila, ubehla asi pol hodina a vrátila som sa sem.

Ty si niečo zo sna rýchlo kreslila. A tak som ti tu pre istotu nechala podložku aj s ceruzkou a čistým papierom, ak by si si ešte niečo potrebovala takto rýchlo poznačiť’. Zrejme to bolo dôležité.”

“Áno, myslím, že áno. Ale, .. snívalo sa mi o tanci a včera sme tancovali a ja som mala taký zážitok akoby sme nie štyri tancovali ale len jedna,” - jachtám zo seba a pozorujem na Mire, že vie o čom hovorím. “A tak som si myslela, že ten sen je len výsledkom tých silných dojmov, no vlastne nie som si istá.”

V rýchlosti jej popisujem ten tanec aj ten čudesný, priam krkolomný pohyb čo tie ženy so svojimi telami urobili. Mira načúva a ja neviem celkom prečítať z jej výrazu tváre čo si o tom myslí.

“Pozoruhodné. Myslím, že toto bude zaujímať Nija.” - dodá nakoniec so záhadným a tajomným úsmevom. Dá sa mi napit’ a hovorí mi, že je dôležitý každý detail tohto sna, a že ak chcem nech si ho zapíšem. Lenže ten sen bol hodne o pocitoch a ja neviem čo by som si viac zapísala, ako to čo som ešte počas spánku načmárala.

Viem však s istotou, že tento sen je dôležitý a ja sa neviem dočkať spevu Lumo. Akoby vo mne bolo nahromadenej toľko energie, že sa neviem ani upokojiť. Mira mi dáva ešte akési bobuľky. Už som ich raz jedla, chutili ako horká čokoláda, no vlastne neviem čo to presne je.

Prišiel čas na ranný spev a moc som si priala, aby som opäť bola prizvaná do kruhu. Prizvali ma, no najskôr mi Nalu prešiel rukami od hlavy smerom k zemi.

“Ukotvi sa, spoj sa so zemou.” - len ticho dodal a ja som si uvedomila, že má pravdu. Že je vo mne toľko energie, že by som hádam aj lietat' mohla a tak som na chvíľu len sklopila svoju hlavu, v tichom ďakujem za tento nový deň.

Potom som sa rozhodne postavila medzi Naluho a Nija. Zavrela som si na chvíľočku oči a vedela som, že som pripravená spievať Lumo. Rozozvučali sme Roraimu, rozozvučali sme celý tento nádherný ostrov hlbokým mierom v nás samých.

Spev Lumo ma upokojil. Tú ohromnú silu energie, ktorú som po prebudení mala, som využila tým správnym spôsobom. Pre život.

Po rannom hodovaní si ma zavolať Nijo. Aj on chcel vedieť čo sa mi to vlastne snívalo. Myslím, že to nejaký vedel, že je to dôležité. A ja som si uvedomila, že som mu vlastne hneď ráno vyslala správu. Ešte vtedy keď som po prebudení sedela na lôžku. Vyslala som správu, že je tu

niečo o čom má vedieť. A tak sme započali jeden z našich rozhovorov.

No keď som mu ukázala obrázky, ktoré som nakreslila, zatváril sa naozaj dosť čudne. Pozrel na mňa tak akosi podozrievavo. Nerozumela som.

“Vieš aký je to symbol?” - spýtal sa nakoniec.

“Nie, netuším.” - odpovedám úprimne a čakám čo z toho nakoniec bude. Ten sen bol krásny, no zrazu si uvedomujem, že aj Mira a aj Nijo sa tvária čudne.

“Je to symbol nachádzajúci sa na jednom mieste starých ruín.”

Chvíľu mlčíme, no ja cítim naliehavosť, objasniť mu, že nejde len o ten symbol, ale že ten pohyb, čo tie ženy urobili je nejakým spôsobom dôležitý. Nechápem, že mi nerozumie. Beriem teda papier čo je tu položený a ceruzku a znovu sa pokúšam nakresliť jeden detail z celého toho pohybu.

Priam bleskovo sa mení výraz Nijovej tváre, mám pocit, že sa mu rozsvietila žiarovka nad hlavou a len zo seba vyjachtá:

“To ozaj?”

Prikývnem, aj keď vlastne ja sama nechápem čo to presne znamená, len viem, že je to nejakým spôsobom dôležité.

Nijova energia sa celkom mení, pripadá mi, akoby objavil Ameriku, oči doširoka otvorené, žiara hádam ešte viac, ako keď ma zasväcoval do histórie ich ostrova. Tentoraz ja nechápem, no niekde v hĺbke cítim spokojnosť. Viem, že som predala posolstvo, ktoré som mala posunúť ďalej. Aj keď tomu celému vlastne nerozumiem, zdá sa, že Nijo áno.

Pozorujem ho, takmer ani nedýcha. Myslím, že v hlave mu práve len tak lietajú nejaké uvedomenia. Je to pozoruhodný zážitok. Je nadšený a vlastne celkom nečakane náš rozhovor ukončuje, berie si tie papieriky a niekam priam trieli.

Zanechal ma tu so svojimi myšlienkami, tak trošku zmätenú. Deň plynul v akomsi zvláštnom fluidu.

Pozorovala som, že všetci boli tak nejak vzrušení, no vo mne bol hlboký mier. V tej chvíli som naozaj netušila čo som vlastne správou z tohto čarovného sna vlastne spustila. Ešte som hádam nezažila taký ruch v Roraime ako práve tie nasledujúce hodiny a tak som vyšla na most.

Zavrela som oči a zhlboka som sa nadýchla. Musela som sa usmiať. Cítila som takú ľahkosť ako Nijo pochopil, čo som sa snažila povedať. Bol to dobrý pocit. A uvedomila som si ešte niečo. Práve tu na tomto čarovnom moste. Toto je moja esencia mostu. Nemusím chápať čo vlastne predávam ďalej. Dôležité je, aby to posolstvo pochopili tí, čo ho majú chápať.

No kládla som si otázku. Ak most spája dva brehy, aké brehy, alebo čo som vlastne prepojila? Tým som si nebola celkom istá. To poznanie ku mne ešte len malo prísť.

Pokračovanie nabudúce

Láska je vo vzduchu. Hena a Zulu sú rozhodnutí požiadať o prvé požehnania. Zulu sa pýta Célie, či ona a Nole tiež nechcú o ne požiadať. Začína sa jar a tú bude Célie tráviť spoznávaním zemských v ich kmeňovej osade.

Krok za krokom sa začína odhaľovať aj dávne rodinné tajomstvo Célinej rodiny.